

LA
VIE
EN
ROSE
1(8)

pārāk garš rudens

Fiziski vai garīgi, bet rudens ir laiks, kad mēs visi vēlamies tikt pabaroti. Lai arī eksistē sentimentālas sarakstes ar mīloto cilvēku parkā uz soliņa, koku zariem retinātā saules gaismā, blēdīgā paralēlē dalot maizes klaipu ar izbadējušos pīlu baru, vai varbūt kašķīga vēlme klāvu lapas demonstratīvi bardināt ārā no miskastes maisiem kliedētu slapjo *draņķa* tukšumu... Rudens pats par sevi kūp pēc zālēm pilnības izjūtai, gluži kā ik rīta klejotāj-dvēseles - miglas skavu apņemtie cilvēki steidz dvest melanholiju iz sevis. Es viņus dēvēju par pagaidu tējkannas snīpjiem, kas aizelsušies domīgajā atrašanās vietā - satelītā.

Ar termokrūzi pilnu rudens eliksīra - *čefīra* - uzlūkoju garāmgājējus, kuru miesas smagnējāk nekā jebkad kontrastē ar garu. Kādēļ rudens manipulē ar mums vispārākajā pakāpē, liek stagnēt ceļmalā, metot līkumu vi-duscelam? Vai maz aptveram, ka palēnām ab-sorbējam rudens e-talonu - Siguldu - un paši pārtopam par staigājošiem siguldēniem?

Lai kā nu tur būtu, "L'avīze" ir atpakaļ, lai "pabarotu" rudens viktimizētos mūs un dalītos darītajā un padarītajā, sākot ar filozofisku ieskatu skolas dzīvē un beidzot ar vizuālu uzskates materiālu ārpus tās. Nu tad - labu apetīti!•

EVELĪNA ANDŽĀNE
11.5

garlaicība

Cilvēki skraida kā skudras, kas cenšas uzturēt pūzni. Ja neviens neko nedarītu, viss sabruktu. Ik pa brīdim kāds indivīds saprot, ka nav kā parasta darba skudra, un pārstāj tekalēt apkārt. Tad šī „skudra” pārtrauc skudru darbības un sāk darīt kaut ko pilnīgi nesaistītu un pēc brīvas izvēles.

Svaiga gaisa un brīvības malks sākumā allaž šķiet visa vērts, bet vienā brīdī aprūkstas zaļas ganības, pa ko laiski skriet. Var stundām ilgi nosēdēt, blenžot sienā vai bezjēdzīgi klīstot pa dažādām interneta lapām, un tā arī neko jēdzīgu neizdarīt, jo viss šķiet pliekans. Pazūd brīvdienu burvība, ja katru dienu var skaidīt apkārt vai tieši otrādi – gulēt gultā un neko nedarīt. Piedzīvojumiem pazūd garša, un pazūd paši piedzīvojumi. Un, kad mātei

sākam čīkstēt, ka nav ko darīt, atbilde „sakārto istabu” vai „nomazgā traukus” nešķiet pareiza. Jāatrod balanss starp patīkamo un liederīgo, citādi viens pazudinās otru un vairs nekas nešķitīs uzmanības vērts.

Katra mana diena ir interesanta, pat ja sēžu mājās un puņkojos, jo ap sevi esmu izveidojuši vai arī esmu iekritusi tādā vidē, ka ap mani apkārt nepārtrauki mutuļo informācija, cilvēki un darbības. Reti kas no tā ir normāls vai parastam cilvēkam pieņemams. Protams, tādēļ man bieži tas, kas citiem ir „wow”, man ir kaut kas gandrīz vai ikdienišķs. Tad, ja man paliek garlaicīgi, atliek vien mazgāt tos pašus traukus, jo arī smadzenēm ir vajadzīga atpūta. •

AGATE VANUŠKA
11.5

Meridiāni

Pat ja tevi jūtu
Murgainos sapņos,
Man pietiek tā kosmosa,
Kas ap tevi dzimst.

Pat ja atcerēšos
Tikai vārdu,
Manas baložu nestās vēstules
Atradīs tavas mājas.
Vēstulē ielikšu nakts tumsu
Un mazliet gaismas,
Kura toreiz mirgoja
Tavās zaļajās acīs.

Pastnieks saka:
“Vārds adresātam mainīts!”
Bet viņš nezina,
Ka man tavs vārds
Dvēselē
Kā mūzika skan.

Nemšu rokā vecu,
Tikko dzīvu kompasu
Pulksteņa vietā.
Pēc acu mēra
Nomērišu īsāko me-
ridiānu,
Kurš stiepsies
No mana pagasta
Līdz tavai lielpilsētai.
Pēc tam sadalīšu to
dalās,
Tas pārtaps par manu
Vētrainās dzīves
ilgumu.
Paies gadi un sezonas,
Meklējot tevi
Jaunības dienu
Izdomātais tēls.

Nav laika,
Ir tikai mērkis,
Paslēpts miglā,
Neizzināts un tāls.

Pēc kura
Ātrāk,
Stiprāk
Dzīties.
Dzīvojam smiedamies.
Raudāt?
To nu nekad!
Ja tikai klusumā
Dvēseles.
Bet tas jau tas pats
Kas splāviens tajā.

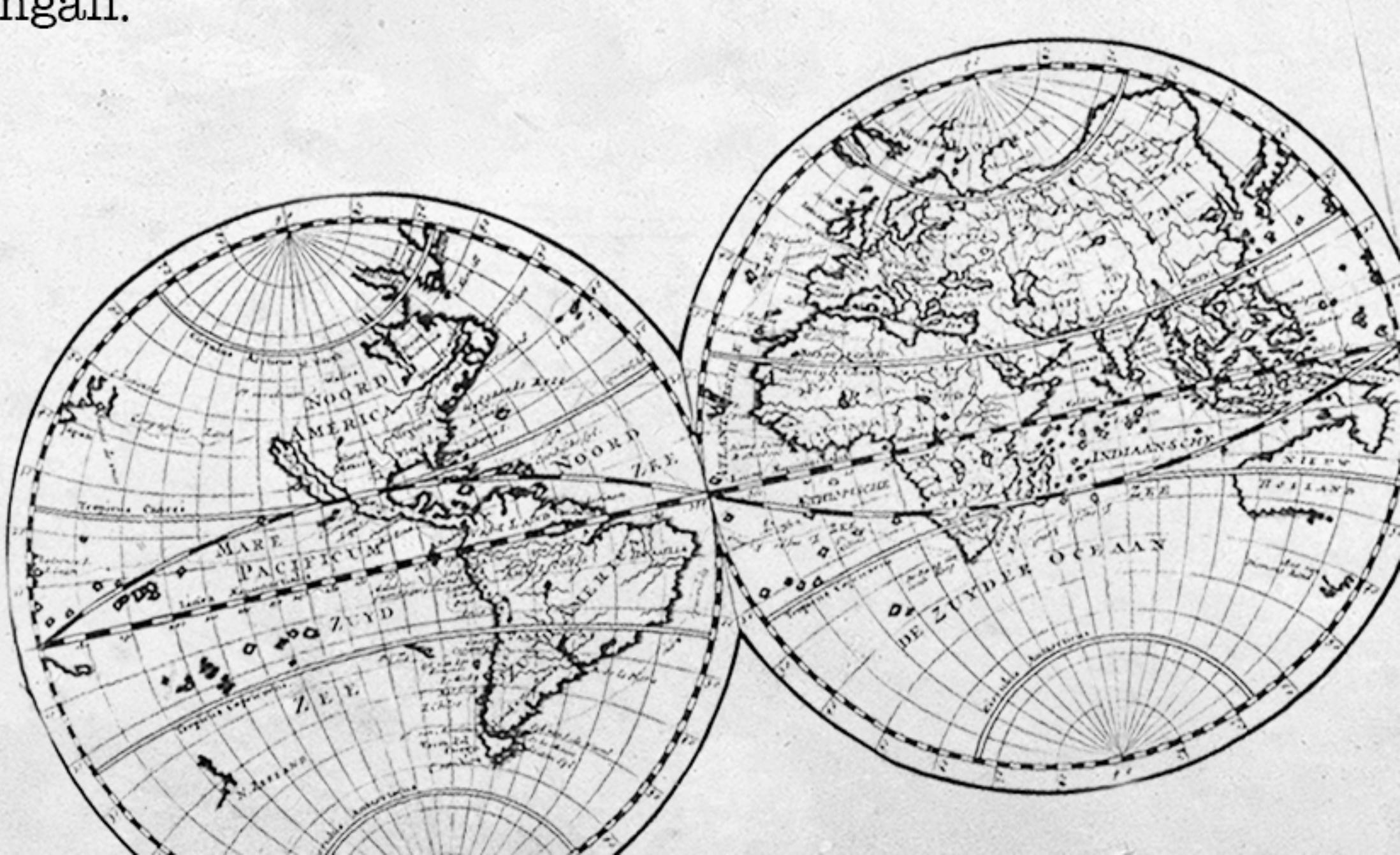
Krastmalā stāvot

Mīlu tevi, dzimtene,
Par tavām rožu kroņa
Pērlītēs ieliktajām
Mazā cilvēka sāpēm.

Tikko kāds parkā
Ar alus korki uz estrādes sola izgravēja:
“Cojs ir dzīvs!”
Un tāda izskatās neatklātā
dzejnieka dzīve un nāve.

Manā pilsētā
Tilts ir tikai viens,
Bet ar to pietiek,
Lai savienotu Latgali un Zemgali.

ANNA ALEKSEJEVA
10.5

desertā - politika

Ja mēs korekti un konsekventi, bez liekuļošanas par augstāk esošām un/vai stāvošām personām/iestādēm/elegances un elitārisma pilnām vietām, izvērtējam ikdienas rutīnu jebkura skolēna dzīves dienas ritmā, mēs pavisam noteikti atklātu to, ka brīvā laika ārpusskolas nodarbēm paliek gandrīz, nu teiksim, nemaz, tad nemaz nerunāsim par tādām norisēm kā kopīgu vakaru pavadīšanas ar savu ģimeni, sēžot dīvānā BEZ mācību grāmatām, pie ieslēgtas ziņu pārraides, kur ar nenosakāmām sejas izteiksmēm ziņu diktori paziņo atkal kaut ko līdz šim nepateiku par eiro kā jaunas valūtas ieviešanu Latvijā vai izveido uzjautrinošu sižetu par to, kā bijušais izglītības un zinātnes ministrs alkohola reibumā sasit sev un citiem mašīnas. Šāda situācija, protams, daudziem liktos neiespējama, jo kā gan var būt tā, ka nekas nav jādara?! Vienmēr paralēli noteikti kaut kas būs jālasa vai jārēķina, pilnībā nespējot koncentrēties uz kādu noteiktu nodarbi, līdz ar to neuztverot konkrēto informācijas plūsmu. Atbilstoši iepriekš minētajam apgalvojumam, rodas jautājums - kā gan devīto klašu skolēni var zināt atbildes uz visiem laikraksta "Dienas" veidotajā konkursā "Kas notiek?" jautājumiem, ja daļa no viņiem nezina, kā sauc Latvijas prezidentu?

Lai risinātu šo problēmu varbūt ne internacionālā mērogā, bet gan lai atbildētu saviem un apkārējo cilvēku rīcībā esošajiem jautājumiem par politiku un popularizētu jauniešu vidū tēmu "Eiropas Parlaments", mēs - trīs skolnieču un vienas skolotājas komanda - nolēmām, ka piedalīsimies Eiropas Parlamenta jauniešu kluba "Māja" veidotajā eseju konkursā "Eiropas Parlamenta lēmumu ietekme uz jauniešiem" un kandidēsim ar savu radošās izpausmes darbu uz galveno balvu - trīs dienu braucienu uz Strasbūru, kur notiks ekskursija Eiropas Parlamentā un citas, nacionāli domājošiem jauniešiem ieinterēģējošas lietas, kas atkal un atkal liktu novērtēt savas dzimentes un valsts nozīmi pasaulei.

Balvu gan nelaimējām - laikam pārāk atmaskojoši kritiskās esejas dēļ, kur tikai beigās tika pieminēta frāze par to, ka "Uz nākotni raugāmies cerīgi un esam atvērti pārmaiņām!" ar zemtekstu "Laidiet taču mūs pasauli apskatīt uz trīs dienām!", tomēr ieguvām daudz noderīgas informācijas un apzinājām šokējošus statistikas datus, kā arī atkal pilnveidojām savas zināšanas un savus zinātnisko materiālu kartotēkas apjomus.

Gluži kā detektīvi izskatījām visus mums pieejamos resursus, lai atrastu to, kas vajadzīgs tik ļoti "pūkainajai un naivajai" esejai, kuru rakstīt drīkstēja tikai vidusskolēni. Pati pēc esejas uzrakstīšanas domāju par to, ka vajadzētu šai organizācijai aizrakstīt rekomendācijas e-pastu ar ieteikumu nākamreiz šāda tipa politisko izpausmju konkursu pasludināt skolēniem, kuri mācās pamatskolā un kuri tiešām uzrakstītu naivu, skolotāja diktētu tekstu par to, cik ļoti viss ir skaisti, jauki un pūkaini; kā arī lai nesanāk tāda situācija kā mums - bez liekulības atklātas domas par to, cik nožēlojami maz ik dienas EP mums sniedz informāciju un/vai atbalsta jauniešus bezdarbā, vēlas izbeigt studentu apmaiņas programmu "ERASMUS", kas ir lieliska izdevība iepazīt citas tautas, zemes, to kultūru un cilvēkus, kuri, iespējams, ir ļoti kosmopolītiski un vēlas dzīvot ārzemēs kā savās mājās un katru valsti uzskatīt kā dzimteni, bet šis viss - ar cerību, ka ekrāna otrā galā mūs "sadzirdēs" kā jaunas cilvēces rītausmas ēras atklājējus un dos iespēju aplūkot tāltālo zemju iespējas un ikdienu nevis kā rutīnu, bet kā daudzveidīgas dzīves sākumu katru dienu, stundu, minūti un momentu, ja vien to pats vēlas.

Raksta morāle? Politika mūs ietekmē vairāk, nekā mēs spējam to aptvert, taču par to nevajag spriest no visapkārt esošo cilvēku "gudrajiem", stereotipu pilnajiem viedokļiem, bet gan veidot pašam savus domu klāstus un atziņas, un, lai gan tas vienmēr būs subjektīvs, kopā mēs to varam veidot pat ļoti objektīvu!•

zviedriski literāra pieredze

Kā jau pēc lielas daļas šī rudens «L'avīzes» spējat noprast, 11.5 klase šogad rudenī bija aizbraukuši uz Zviedriju, mēs ieguvām veselu „kaudzi” jaunas pieredzes, desmitiem jaunu draugu, apguvām valodu kaut vārgā „čau, kā iet” līmenī un droši varam teikt, ka nauda, ko iztērējām šim ceļojumam, nebija izmesta vējā!

Viens no mūsu ‘namatēviem’ – Viktors - par šo apmaiņas programmu iztecas šādi : «One of the biggest perks was studying the different cultures, which definitely enriched my experience and knowledge. These kind of experiences broaden our horizons because they give us the chance to get new friends from other countries and compare our education systems and lifestyles. It overall just gives us unforgettable memories and the chance to be just interested enough to keep joining projects and gaining new friends/experiences.»

latviešiem - pasniedza literatūras lekciju angļu valodā, sniedzot mums iespēju iesaistīties arī dažādos radošos uzdevumos.

āvg vs. cis

Salīdzinot zviedru skolas ar latviešu, tieši ĀVG ar CIS, kas atrodas Kalmārā, Zviedrijā, var secināt daudz un dažādas lietas.

Pirmais, kas, manuprāt, visiem, kas šogad mācās Āgenskalna Valsts ģimnāzijā, lec ausīs, ir skolas zvans. Skolā Kalmārā tāda vispār nav. Zvans tur vienkārši neeksistē, un, lai arī tas varbūt ir labāk nekā “Rozā panteras” melodija, kas skan pirms stundām, tas rada sajūtu, ka skolas dzīve, lai cik loti arī to tā saukt negribas, tur ir daudz mierīgāka nekā šeit, mūsu ģimnāzijā. Zvana klātbūtnes trūkums, liek domāt par „Ej uz stundu, kad gribi” variantu, kaut arī zināms, ka ir iespēja dabūt dažādus bonusus par stundas apmeklētību, kas, kā redzams, darbojas, jo stundās vismaz kāds atrodas.

Lieliska arī ir CIS cīņa pret norakstīšanu no citiem. Ar to viņi tiek galā pavism vienkārši – iebāžot starp skolēniem palielu kartona sienu, kas liedz skolēniem iespēju norakstīt. Protams, viņi to vēl var darīt, taču tikai tad, ja pieceļas kājās, iztaisnojas un pārliecas pāri kartonam, un, cik man zināms, neviens nav tik akls, lai ko tādu nepamanītu.

Viens no tiem bija jau pašu daudzkārt veiktais uzdevums izveidot stāstu no vairākiem dotajiem vārdiem un vārdu salikumiem.

Zviedru studente Tove loti spilgti izcēlās, sniedzot mums to prieku, klausīties vinas radošajos darbos. Viens no tiem arī jums par prieku! Jo interesantāk, ka teksts tapa 10 minūtēs un pirms tam zviedru skolēni NEKAD angļu valodas stundā nebija veikuši nevienu radošu uzdevumu. •

«A cold Autumn night, Eric was unknowingly walking towards his inevitable fate, his only company being his faithful dog. The only thing illuminating their path was the grey, pale moon. As soon as he spotted the castle, the dog suddenly sprinted off into the purple shade of the woods. He followed the dog. He ran in what felt like a 1000 years. He reached the shore, the salty smell from the ocean penetrating his senses. “Agnese!” He yelled. He had followed the trail and still couldn't spot his friend. Then he looked upon his two hands - there was blood. Lots of blood, dripping from his fingers, and he realized it was his time to die, too.»

DŽENETA MARIKA BUIDOVA

11.5

Ne tik vien kā neesošais zvans, mierīgu skolas atmosfēru padara arī fakts, ka skolas vidū atrodas vieta, kur skolēniem atpūsties – tur ir dīvāni, un biljards. Biljards. Jā. BILJARDS. SKOLAS. VIDŪ. Un tas tur izskatās esam tik ierasta lieta, ka tas pat nav visu laiku aizņemts.

Kabineti gan izskatās vairāk pēc atpūtas zālēm nekā mācību vietām. Protams, no vienas pusēs, tas ir lieliski, taču no otras, atrodoties šajā skolā, ne uz vienu brīdi neradās sajūta, ka atrodies mācību iestādē. Iešana uz skolu vairāk atgādina atpūtu nekā mācības, un, lai cik loti arī visi to negribētu, tas atņem jebkādu jēgu uz šo skolu iet... vispār. •

KASPARS MARHLEVIĀRS

11.5

foto - AGNESE LIPSKA 11.5

kultūras kaleidoskops

«jaunā teika» atver durvis «baltajai naktij»

Mūsdieni kultūras foruma „Baltā nakts” ie- tvaros norisinājās pasākums Teikas jaunajā rajonā. Tas piesaistīja uzmanību ar savu īpašo pieejumu kultūras atveidošanā. Pasākums norisinājās 7. septembra vakarā un naktī. Sākotnējā ideja, kas ir publicēta internetā, izskatījās ārkārtīgi saistoša. Pasākumam bija jāizvēršas par vērienīgu kultūras notikumu, piedaloties tautā iemīļotiem mūziķiem. Tika paredzēti arī teātra uzvedumi telpās! Lai gan vārdu „kultūra”, katrs var un drīkst izprast citādi, nonākot pasākuma epicentrā, sāka mākt šaubas par kultūras klāt- būtni tajā vispār.

Mērķauditorija acīmredzami bija apkārt esošo rajonu kulturālie jaunieši. To vārēja spriest pēc ārkārtīgi modernās un pulsējošās mūzikas, kas, tiekot atskanota pilnā skalumā, noteikti radīja patīkamas sajūtas netālu dzīvojošajiem pensi- nāriem, guļošiem bērniem un citiem mierīgiem cilvēkiem. Kas gan var būt labāks par skālu mūziku pie mājas logiem, kad nākamajā dienā , iespējams, kādam ir darbadiena? Laikam jau vienīgi labāka par to bija apkārt valdošā atmosfēra . Kultūras apņemtie jaunieši , spriežot pēc iešanas manierēm , jutās visai pacilāti. Kultūra nebija vienīgā pie vainas, jo viņi , eleganti turrot izsmalcinātāko dzērienu skārdenes , acīmredzot nopirkas vietējā «Pārtika- dzērieni» diennakts veikalā , graciozi grozījās apkārt tās nakts vietējo rajonu sabiedrības krējumam. Risinājās skaļas, smalkas sarunas, kas papildinātas ar dzirdētiem un nedzirdētiem žargonvārdiem, pildīja gaisu kopā ar cigarešu dūmiem un aromātu , kas nāca no skārdenēs esošajiem dzērieniem. Šī noskana apņēma vietu ap skatuvi, kas , manuprāt, tīka panākta ar mūzikas palīdzību. Tieši tā piesaistīja cilvēku uzmanību. Protams, pasākuma organizatoriem izdevās piesaistīt savu mērķauditoriju ar šo mūziku un mūziķiem, kuri strādāja godam.

Otrai pasākuma daļai, teātra uzvedumam, bija jānorisinās rajona jaunajā mājā kādā no dzīvokļiem. Cilvēku grupas, kuras laikam īpaši

neinteresēja pie skatuves valdošā atmosfēra, klīda no vienas kāpņutelpas līdz otrai, katrais dzīvokļu durvis saskatot potenciālu teātra uzveduma realizēšanai aiz tām. Pieklājīgi klauvējot pie durvīm un traucējot mieru māju iedzīvotājiem, uzstājīgi pieprasot, lai beidzot tiktu parādīts ilgi gaidītais teātra uzvedums, kurš tika solīts, cilvēki turpināja meklēt un alkt pēc kultūras. Diemžēl mūsu personīgā pacetība beidzās jau ar otrās mājas kāpņu telpu apmeklēju- mu, tādēļ pastaigas soli devāmies prom no šī aizraujošā pasākuma.

Prom ejot, mēs sastapām bukletu dalītājus un uzdevām divus jautājums. Pirmais jautājums bija par ietverto informāciju bukletos. Jaunā meitene paskaidroja, ka bukleti reklamē dažādas kredīta ņemšanas iespējas dzīvokļa iegādei. Otrs jautājums bija par to, vai arī dzīvokļos tiks dalīti šie bukleti. Pasākuma dalībniece piekrītoši atbildēja.

No šīs iegūtās informācijas kļuva vieglāk spriest par pasākuma mērķiem. Organizatoru mērķos bija manāma vēlme piesaistīt jaunus dzīvokļu pircējus , kuri būtu gados jauni un spētu uzņemties piedāvātās kreditsaistības, kuras tika reklamētas bukletiņos. Mērķis tika panākts, vismaz uzmanības piesaistes ziņā . Uz pasāku- mu bija ieradušies daudz gados jauni cilvēki , no kuriem kāds arī varētu nemt kreditu dzīvokļa iegādei. Tomēr otrs mērķis izgāzās. Iemesls, kāpēc šīs pasākumus tika organizēts kultūras foruma ietvaros, ir mērķis papildināt mūsdienu kultūru.

Manu uzmanību piesaistīja vien tas, cik vienkāršu reklāmas kampaņu var nosaukt par kultūras pasākumu. Vērojot to, drīzāk viss izskatījās pēc nakts klubā viesizrādes āpus tā telpām.

Notikumam trūka mākslinieciskās kvalitātes. Iespējams , ja teātra uzvedums būtu redzēts , domas mainītos. Tomēr šobrīd galvenais kritērijs mākslinieciskās kvalitātes noteikšanā bija spēja izsmalcināti parādīt kultūru, kas, manuprāt, neizdevās radušās atmosfēras dēļ. •

dzejnieku un repotāju sacīkstes rakstniecības un mūzikas muzejā

Viss sākās 14. septembra rītā, kad bija jāpēdas uz Dzejas dienas pasākumu Rakstniecības un mūzikas muzejā. Patiesību sakot, es sākumā biju ļoti noraizējusies par ierašanos laikā uz šo pasākumu, jo iepriekšējā naktī ar draugiem pavadīju lieliski laiku. Tas nozīmē to, ka es, protams, aizmigu rīta pusē, nokavējot visus autobusus, ar kuriem varētu laicīgi ierasties uz šīm sacīkstēm. Lai nu kā mazliet pēc oficiālā sākuma es elsdama ieskrēju Rakstniecības un mūzikas muzejā, diezgan priecīga saprotot, ka neko neesmu nokavējusi.

Taču priecīga par šo es biju tikai līdz brīdim, kad man nācās gaidīt vēl aptuveni 15 minūtes pieelpotā un mazā telpā, jo organizatori kavēja sākumu. Paliekot arvien īgnāka, neapmierinātāka, jo biju samiegojusies un nepāēdusi, tā nu es stāvēju pašā aizmugurē aiz jauniem cilvēkiem (aptuveni 40 gadu veciem), nerēdzot pilnīgi neko no priekšā notiekošā, jo pūlis bija milzīgs. Priekšā stāvošās meitenes rīta neizķemmētā frizūra arī. Līdz ar to es jau biju tuvu robežai: „Pie velna visu un visus, es dodos prom!”

Taču priecājos, ka šādi nerīkojos, jo tomēr šī auditorija liecināja par to, ka pasākums varētu būt interesants un neatkartojams, jo vēl iepriekš par šādu dzejnieku un repotāju kopā sanākšanu nebija dzirdēts.

Tāds tas arī laika gaitā izrādījās. Tam ir daudz pozitīvu aspektu. Pirmkārt, par to jau liecināja sacīkšu mērķis, kas bija apvienot šīs dažādās un vienlaikus (pēc nodarbošanās) līdzīgās cilvēku grupas vienā telpā un radīt ko ekskluzīvu un vēl nerēdzētu. Lai gan dzejnieki un repotāji tika vērtēti atsevišķās kategorijās, šīs pasākums lika padomāt par to, ka patiesībā šie divi žanri nav nemaz tik nesaistāmi, jo ūriņā bija gan Latvijā zināmi dzejnieki, gan repotāji un abu grupu pārstāvji vērtēja visus dalībniekus. Vēl viena pozitīva pasākuma šķautne bija dīdžejs, kas lika mūziku. Viņietis bija asprātīgs, lika publikai smieties, kā arī padarīja gaisotni mazāk saspringtu, kas bija ļoti noderīgi, it īpaši tajos brīžos, kad publīka ļoti asi reaģēja uz pamatoti skarbo kritiku. Tomēr jāatzīst, ka kritika no paša sākuma nebija vispār pamatota, tas ir, ūrija nekomentēja savu viedokli (ne visi ūrijas locekļi), vienīgi ielika vīnuprāt atbilstošas atzīmes. Un šādā brīdī radās jautājums: kā topošie dzejnieki un repotāji var pilnveidoties un kopt talantu, nezinot savas kļūdas?

Lai gan muzeja telpas nav lielas, tur nesatilpa visi, tomēr tās radīja lielisku gaisotni, šķita ļoti piemērotas šāda veida pasākumam; manuprāt, vieta bija izvēlēta ļoti atbilstoša. Tai skaitā telpas akustika bija lieliska, jo dzirdamība bija laba, pat stāvot aizmugurē, kur cilvēki bezkaunīgi skaļi izteica savas nievājošās piezīmes, nerespektējot apkārt esošos.

Kaut arī no sākuma biju diezgan negatīvi noskaņota, beigās jau pasākums kļuva arvien labāks un interesantāks. Brīžiem pat bija jā-paspēj laicīgi pielikt roka mutei priekšā, jo smiekli nebija apturami; tie parādījās tik pēkšņi! Viennozīmīgi šīs sacīkstes bija lieisks veids, kā produktīvi un lietderīgi pavadīt savu sestdienu!

Sveicam Robertu Līdaku (12.1), kas ieguva 1. vietu dzejnieku grupā!

Speru nākamo soli, taču neaizmirstu pagātni,
Pēc sapņa dzenos, tagad cenšos to panākt.
Tas ir miglā tīts kā Rīgas rīts,
Līdz pusei nemanāms, grūti ieraudzīt.

Daudzi redz pelēku, bet es pasauli- krāsainu.
Cenšos to padarīt labāku, ceru, ka pārmainu.
Cilvēki nesaka taisnību, melot ir maigāk,
Nav jēgas no tā, tāpat visi redz skaidrāk.

Es kā tēlnieks skaldu rindas, lai būtu tīrākas,
Briesmās zari krakstēs un mani brīdinās
Bet diemžēl tie briesmas nevar apturēt, tās spīdzinās-
Ziemā norūdos un kļūstu stiprāks.

Ticēt var akli, bet šaubīties vajag pamata.
Liktenis neatrodams kā salmu kaudzē adata.
Skatos zvaigznēs, nekas nemainās;
Laiks sāk beigties, bet mana izvēle aizmaldās.

Ritam tic tie, kuriem nav citam, kam ticēt.
Smaids pret Smaidu, viss izdosies - redzu to skicē.
Zeltā vai granīta - nemaina būtību,
Labus cilvēkus vienmēr piemin mūžīgi.

nemirstības meklējums kopā ar ilmāru blumbergu izstādē «es nemiršu»

Uzzinot, ka izstāžu zālē „Arsenāls” ir Ilmāra Blumberga izstāde ar fascinējošu nosaukumu „Es nemiršu”, devos to apskatīt. Tā kā esmu iecienījis laikmetīgo mākslu un noslēpumu par mūžīgo dzīvošanu, šī izstāde likās interesanta. Jau ieejot „Arsenāla” izstāžu zāles vestibilā, mani sagaidīja milzīgs tēls, kurš bija noliecīs, it kā klanītos kāda priekšā. Ar to Ilmārs Blumbergs vēlējās mums parādīt to, ka cilvēks vienmēr kādam vēlas kalpot. Ieejot izstāžu zāles pirmajā stāvā, visapkārt skatam pavērās sarkanās sienas.

Blumbergs izstādēs neļauj cilvēkam atslābt. Viņš skatītāju moka, un to pierāda arī tas, ka izstādē ik pa brīdim dzirdams skaļš būkšķis, kas skatītāju ik reizi izbiedē. Pirmie mākslasdarbi, kas patiesām piesaistīja manu uzmanību, bija neskaitāmie Ilmāra Blumberga pašportreti. Šajos pašportretos Blumbergs ir attēlojis sevi dažādos laikos gan pagātnē, gan nākotnē. Pa vidu visiem mākslasdarbiem ir viens ar īpašu nosaukumu „Kuratores iznemts darbs”, kas ir tukšs melns rāmis. Šo darbu Blumbergs ir radījis ar lielisku humora izjūtu, un tas liek raisīties cilvēka izdomai par darbu, kas varētu būt tik nepiemērots šai izstādei, ka kuratorei to nācās izņemt. Vai arī dažiem šis darbs varētu atsaukt atmiņā slave-nā mākslinieka Kazimira Maļeņiča darbu „Melnais kvadrāts”. Tālāk ejot, var apskatīt mākslasdarbu sēriju „Visu laiku snieg”, no kurās uzzināju to, ka Ilmārs Blumbergs dzīves sūrumu jau izbaudījis kopš bērnības, kā mazs bērns kopā ar māti aizbraucot uz Sibīriju pie tēva, kurš bija tur izsūtīts. Ne velti gleznu tematos iezīmējas cilvēku aizskaroši temati, piemēram, Blumberga mātes pazemošana dzelzceļa stacijā.

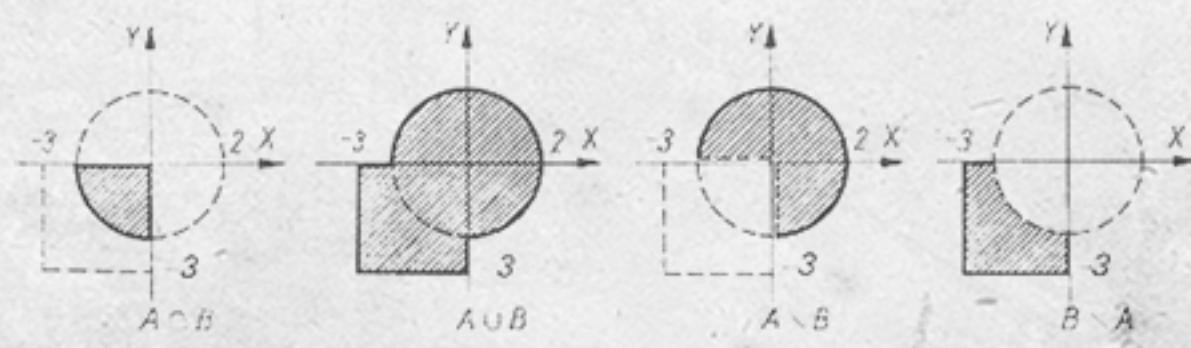
Ejot cauri izstādei un skatot Ilmāra Blumberga darbus, nonācu līdz 11 darbu sērijai „Es nemiršu”, kuri, manuprāt, izteica izstādes jēgu. Skatoties šos darbus, man prātā nāca domas par reinkarnāciju. Mākslinieks attēlo to, ka cilvēks nomirstot pārtop par augu, pēc tam par dzīvnieku un tad atkal par cilvēku. Es uzskatu, ka šī ideja nav pareiza, jo dzīve nav atkārtots cikls, kā to uzskata mākslinieks. Tā mainās atkarībā no tā, cik daudz labos darbus cilvēks ir izdarījis savā dzīvē. Ja cilvēks izdarījis pārāk daudz negatīvā, viņš pārtop par

kaut ko primitīvu, piemēram, dzīvnieku, bet, ja cilvēks ir paveicis daudz pozitīvas lietas, viņš pārtop par kaut ko augstāku, kas ir noslēpums. Piemēram, franču rakstnieks Bernārs Verbērs, kurš ir sarakstījis vairākas grāmatas par reinkarnāciju, atdzimšanu un dieviem, uzskata, ka šis nākamais līmenis varētu būt eņģelis.

Tālāk ekspozīcijā varēja redzēt gleznu ar visai interesantu nosaukumu „People don't change, they die” („Cilvēki nemainās, tie nomirst”). Es uzskatu, ka šī glezna varētu būt interesants turpinājums nākamajai Ilmāra Blumberga izstādei. Glezna vēsta par to, ka cilvēki dzīvi nevar mainīt ar darbiem, viņi nomirst. Vēl smiekliņš darbs bija „Pannas paliktnis”, kas bija vienkārši izdauzīts caurums izstādes sienā, caur kuru bija izbāzts vads. Izstādes līdzsvaru izjaucā istaba, kurai bija pilnībā baltas sienas, kas bija liels kontrasts no pārējās izstādes. Šeit bija interesants darbs, kas bija balta ar prožektoru radīta gaisma, kas ļāva valū skatītāju iztēlei radīt savu mākslasdarbu. Es uzskatu, ka šis ir mākslasdarbs ļauj cilvēkam pašam klūt par mākslinieku un Blumbergs ir vēlējies ar to mums pateikt, ka mākslinieks ir katrs cilvēks, ir tikai jāļauj vaļa iztēlei.

Izstāžu zāles otrajā stāvā bija apskatāmi interesanti Ilmāra Blumberga grafikas darbi un filma „The man”. Man personīgi īpaši daudz emocijas neizraisīja izstādes ekspozīcija otrajā stāvā, jo biju jau pietiekami daudz pārdzīvojis pirmā stāva ekspozīciju.

Uz šo izstādi es biju vairākas reizes un uzskatu, Ilmāra Blumberga idejas patiesām liek aizdomāties par to, kas mēs īsti esam un kāda ir cilvēka nozīme visumā. Man patika tas, ka Blumberga koncentrējas nevis sīkām problēmām, bet gan uz tādām, kas aptver visu cilvēci, un es uzskatu, ka šīs problēmas ir pašas svarīgākās un tām jāpievērš vairāk uzmanības. Kāpēc pastāv cilvēks? Lūk, jautājums, kuram būtu jāvelta vairāk uzmanības, jo tieši šis jautājums ir visu citu pamatā. •

RIHARDS RAUDONIS
10.5

pasaule ir izslāpusi pēc līdzcietības, veldzēsim tās slāpes!

Šā gada 9. septembrī Latvijā privātā vizītē viesojās XIV Dalailama. Uzzinājusi par šo notikumu neilgu laiku pirms tam, izjutu milzīgu sajūsmu, ne mirkli nešauboties, ka dzirdēšu viņa lekciju "Līdzcietības kultūra".

Lai jūs varētu izprast turpmāk izklāstītā pasākuma atstāto iespāidu uz mani, izstāstišu, kas "pamodināja" manī snaudošo interesi par tibetiešu garīgo līderi un viņa mācību.

Visu neilgo mūžu biju atradusies dzīves jēgas meklējumos, man bija šķitis, ka vienīgais ceļš uz laimi un panākumiem ir līdzcilvēku pārspēšana, konkurētspēja, kā arī nemītīga savu uzskatu paušana. Citiem vārdiem sakot, sāncensības gars un nespēja būt labākajai iedarbojās destruktīvi gan uz manu fizisko, gan garīgo veselību, padarot ik dienu par sava veida ciešanām. Notiekošais lika domāt, ka mani līdzšinējie uzskati ir nepareizi, secināju, ka vienīgais veids, kā tos rehabilitēt, ir aizstāt iepriekšējās zināšanas, no kurām tie veidojušies, ar jaunām. Tā nu es kāri smēlos informāciju un dažādas dzīves gudrības literatūrā, pavadīdama gandrīz visu vasaru aizrautīgi lasot. Viena no pirmajām grāmatām, kas nejauši nonāca manās rokās, bija psihoterapeita Hauarda K. Katlera intervija ar Dalailamu "Laimes māksla. Dzīves rokasgrāmata". Lai gan iesākumā biju noskaņota diezgan skeptiski pret kārtējo laimes solitāju, tomēr, to lasot, mani pārnēma savādas izjūtas – nekad iepriekš nebiju jutusi patiesu vēlmi kalpot sabiedrībai. Ar katru izlasīto vārdu grāmata dvesa manī apziņu par savu vietu šajā pasaulei. Laikam ritot, sāku apjaust, ka rodu prieku, nevis demonstrējot personību un vajadzības, bet gan ieklausoties un nodrošinot apkārtējo labsajūtu un ērtības. Izmantojot Viņa Svētības minētos principus, atklāju, ka spēju saglabāt dziļu mieru, pārliecību un ilgi meklēto laimes sajūtu, kas rodas sirdī, nevis tiek izmisīgi meklēta arpus sevis. Šis cilvēks lika man gribēt mainīties, iedvesmodams iet pa vēl neapgūtu ceļu, no kura vairs nebija iespējams atgriezties sākuma pozīcijā tā piedāvāto priekšrocību dēļ.

Šobrīd esmu izlasījusi vairākas grāmatas, kurās atspoguļots Dalailamas pasaules redzējums, domu gaita un budisma principi, saskaņā ar kuriem viņš dzīvo, kā arī esmu pavadījusi laiku, interesējoties par tibetas tautas likteni un sarežģītajām attiecībām ar Ķīnu.

Šo garīgo izmaiņu norise, kā par brīnumu, sakrita ar Dalailamas plāniem trešo reizi ierasties Latvijā.

Esmu bezgala pateicīga, ka man šodien ir iespēja izstāstīt piedzīvoto 9. septembra pēcpusdienā, kas vienmēr paliks man atmiņā. Dodoties uz "Arēnu Rīga", biju pārliecināta, ka apmeklētāju nebūs daudz, tomēr, jau atrodoties 3. trolejbusā, kas veda uz pasākumu, bija skaidrs, ka esmu klūdījusies. Lai gan tā bija darba diena, cilvēki aumaļām drūzmējās pieturā. Tūliņ bija skaidrs, ka pūlis dodas uz "Līdzjūtības lekciju". Īsi pirms pasākuma man bija iespēja pavērot apmeklētājus, noskaidrojot to aptuveno vecumu un tautību. Dienu iepriekš varēju galvot, ka sastapšu vai nu vecus cilvēkus, kas gadiem ilgi interesējušies par tibetas tautas likteni, vai arī nelielu skaitu latviešu budistu, taču biju visnotaļ pārsteigta, ieraugot, ka lielāko auditorijas daļu pārstāvēja jaunieši. Tas mani iepriecināja, jo varēja nozīmēt tikai to, ka nākamajai paaudzei interesē ne tikai dzeršana, ballītes un narkotikas (laicīgās izpriebas), bet arī garīgās labsajūtas un līdzcietības veicināšana, ko ikkatrs var sevī attīstīt, ar nolūku uzlabot sabiedrību un kalpot cits citam, vienlaikus gūstot dziļu piepildījumu. Man gribējās cerēt, ka sanākušie ļaudis Dalailamu uztver kā simbolu un ir gatavi smelties viņa grūtās dzīves laikā uzkrāto mācību, ko tas sniedz, nepretendējot nedz uz slavu, nedz materiālo atalgojumu. Zināju, ka mērķauditorija, pie kuras vēršas pats Dalailama, ir jaunatne, kas, viņaprāt, ir spējīga mainīt "iesūnojušos" uzskatus, kas šobrīd ir izplatīti, un veicināt mantas krāšanu nevis uz zemes, bet gan garīgā līmenī, cerot, ka tas kādu dienu mainīs pasauli. Daļēji piekrītu, ja apgalvosiet, ka tas izklausās utopiski un ir maz ticama šāda notikumu attīstība, tomēr uzskatu, ka cerība ir kaut kas, pēc kā alkst ikviens, tā ir kā dzinulis rīcībai, labai vai ļaunai, tādēļ nesaskatu neko slīktu, ja kāds mudina kolektīvajā zemapzinā uzkrāt tādus rīcības modeļus, kas dziļākajā būtībā ir saskaņā ar visiem kopīgu mērķi – sasniegt laimi.

Gandrīz visu dzīvi Dalailama ir pavadījis trimdā, atrodoties Dharmas salā Indijā, viņš ir aktīvi iesaistījies sarunās par Tibetas brīvību, taču, ilgstoši nespēdams vienoties ar Ķīnas valdību, ir izteicis gatavību samierināties tikai ar Tibetas autonomiju Ķīnas sastāvā, taču arī tas nav tīcis ķēmēts vērā, tādēļ, būdams bezspēcīgs rast vienošanos, kas palīdzētu viņa paša tautai, Dalailama, darīdams, cik spēj, bieži uzstājas ar lekcijām par līdzcietību visapkārt pasaulei, arī Latvijā, lai mudinātu cilvēkus uz ikvienu apkārt esošo raudzīties kā uz sevi pašu, tas ir, saprast, ka

katrs cilvēks vēlas iegūt laimi un atbrīvoties no ciešanām un ka neviens nav tiesīgs otram to liegt, tieši pretēji, šāda vēlme jāpalīdz īsteno. Sludināt šādu ideju ir kļuvis par viņa pašmērķi, ko Dalailama aktīvi īsteno, apceļodams pasauli. Viņam uzņākot uz skatuves, visi stāvēja kājās un aplaudēja, es sajutu vārdiem neaprakstāmu savilnōjumu, pati savām acīm apliecinādama viņa klātesamību. Katrs vārds, ko viņš turpmāk izteica, vairoja saspringumu un cieņpilnu izteiksmi klausītāju sejās. Brīdī, kad viņš izlēma doties uz Latviju, pasākuma mērķi jau varēja uzskatīt par attaisnotu, jo ikviens, kas interesējies par viņa paustajiem uzskatiem, manuprāt, ieradies, lai pieņemtu šo pagodinājumu, ko viņš paudis ierodoties. Esmu pārliecināta, ka mediju un valstsvīru atturības dēļ ieradušies bija tikai tie, kuriem tur patiesi būtu jābūt, jo, manuprāt, "vidējais" latvietis, par nožēlu, ir pārāk slinks un rutīnas noslogots, lai pats atrastu informāciju, ko kā bērnu putriņu tam "neiebaro" apkārtējā vide un dzeltenā prese.

Gaisā virmoja satraukums un labā enerģija, ikviens veldzēja savu alkstošo dvēseli ar šī vīra viedajiem un aizkustinošajiem vārdiem, pieņemot tos kā līdzšinējo un turpmāko dzīves patiesību. Ik pa brīdim atskanēja sirsnīgi, bērniem raksturīgi smiekli, ar kuriem tibetiešu garīgais līderis sajūsmināja visu auditoriju. Jāpiemin, ka, lai gan Dalailama pārzina angļu valodu samērā labā līmenī, viņa akcents apgrūtināja informācijas uztveri, pēc kuras alka ikviens klātesošais. Turklat nebija pārdomāts sēdvietu izkārtojums, kas nodrošinātu labāku redzamību uz mazajiem ekrāniem, uz kuriem tika tulkota lekcija gan krievu, gan latviešu valodā.

Dalailama "Līdzcietības lekcijā" atkārtoja to pašu, ko pārējās, kuras ir ieguvušas lielu popularitāti ārzemēs. Interesanti, ka, ja Latvijā lekcijas apmeklētāju skaits tuvojās 6 tūkstošiem, tad, piemēram, Amerikā, to varēja izteikt simtos tūkstošu. Pie mazā apmeklētāju skaita, manuprāt, vainojama mediju klusēšana un valsts amatpersonu bailes rīkoties negaidīti un neatbalstīt vareno Ķīnu. Tomēr, kā jau minēju, visi sanākušie tīk tiešām bija gatavi ne tikai klausīties, bet arī ieklausīties, kas ir loti svarīgi, jo cilvēks, kas ierodas tikai tādēļ, ka tā ir "stilīgi", vai tāpēc, ka visi tā dara

un nevēlas būt mazāk interesants sarunu biedrs, kas tāpēc atkārtojas kā veca skaņu plate, nav vēl nobriedis sanemt to, ko tam piedāvā, vienīgais, ko šāds cilvēks var pateikt, ir: "Un tas ir viss!? To jau pat es zinu..." un vīlies aiziet.

Pārdomas rosināja ne tikai vienkāršība un pazemība, ar kādu Dalailama vērsās pie mums – klausītājiem-, bet arī Latvijas "bez-mugurkaulainība", atsakoties oficiāli sveikt Dalailamu šajā vizītē, pielāgojoties Ķīnas diktētajam ultimātam, nemot vērā, cik nepareiza ir tās rīcība no morālā viedokļa un ka tās ietekme uz Latvijas ekonomiku nav tik ievērojama, lai izjustu pamatotas bailes.

Pasākuma noslēgumā Dalailama atbildēja uz dažādiem jautājumiem, viens no tiem bija: "Kāda jēga dzīvei, kurā nav nekādu izklaižu, baudu utt.?". Uz šo jautājumu, visiem par pārsteigumu, viņš atbildēja: "Nav jūsu darišana," bērnišķīgi iesmiedamies. Taču uz kādu citu jautājumu, kā "Vai ir kaut kas, ko Jūs nevarat pieņemt sabiedrībā?", viņš atbildēja ar pārliecinōšu "nē", kas liecina par viņa lielo iecetību attiecībā pret cilvēkiem un vēlmi, lai tie nevis nosodītu, bet izrādītu sapratni un novērstu nepilnības sevī vispirms.

Atstājot "Arēnas Rīga" telpas, biju guvusi emocionāli piesātinātu pārdzīvojumu un vienreizēju pieredzi - sastapt vienu no tiem retajiem cilvēkiem, kuru uzskatu par nesavīguma un labestīguma iemiesojumu, kura vārdos ir vērts ieklausīties, jo tie nāk no vieda prāta un ar mīlestību pildītas sirds. Nebija nozīmes tam, ka sēdvietu plānojums un tulkojums bija neizdevies, pietika ar pašu azumiņu, lai justu gandarījumu, savām acīm ie-raugot tibetiešu garīgo līderi, viņu tradīciju, kultūras un reliģijas simbolu, kuru pirms nāves aci pret aci sastapt ir gandrīz ikvienna tibetieša sapnis, kad, ironiski, šāda iespēja ir pieejama gandrīz visiem gribētājiem, izņemot tos, kam viņš patiesām nozīmē visu, tos, kuri, turot rokās viņa bildi, simboliski sadeg dzīvi, pēdējiem spēkiem dvesdam ialkas pēc Dalailamas atgriešanās.♦

KARĪNA IVANOVA 11.5

«baltā nakts» un pasaule nejēdzīgākās filmas

Šajā vasarā daudz uzmanības tika pievērsts jaunatklātai vietai ar nosaukumu "Kino pagalms". Pašā Rīgas centrā, uz Blaumaņa ielas, šķietami parastas autostāvvietas tālākajā galā tika izveidots inovatīvs kinoteātris, kurš atrodas svaigā gaisā zem klajas debess. Varētu domāt, kā, atrodoties Rīgas centrā, satiksmes vidū, brīvdabas kino spēj nodrošināt skaņu, - tas ir aprīkots ar jaunāko tehnoloģiju bezvadu austiņām, kas translē skaņu augstā kvalitātē, izslēdzot ārpasaules trokšņus. Katram kino skatītājam ir iespēja pašam izvēlēties savu sēdvietu neatkarīgi no tā, vai vēlmēs ietilpst bāra tuvums, smēkētāju zona, mīksts dīvāns krēslu vietā vai vienkārši aizvējš. Tāpat arī katram pastāv izvēle izmantot "Kino pagalma" piedāvātos pledus vai lietus mēteļus.

Šogad, tāpat kā iepriekšējos gadus, Rīgā norisinājās kultūras forums "Baltās naktis", kura ietvaros pirmo reizi bija iespējams apmeklēt "Pasaules sliktāko filmu vakaru". "Kino pagalma" koncepcija savā būtibā ir unikāla ar to, ka piedāvāto filmu klāsts nepulcē Holivudas komerciālo filmu mīlētājus. Šķiet, "Kino pagalma" apmeklētāju interešu loki pārkājas vietā, kur svarīgi ir tas, ka baudījumu sniedz ne tikai acīmredzamais, bet tieši paliekošās vērtības – gūtās atziņas, māksla kā kvalitāte, filmas rosinātās emocijas. "Baltajās naktīs" šī vieta skatītājiem piedāvāja redzēt trīs ekranizācijas, kurās iepriekš nosauktās kvalitātes ir vai nu ļoti zemā līmenī, vai nu nav vispār. Tātad, būtibā "Kino pagalms" aicināja cilvēkus ziedot savu laiku un gūt kultūršoku no nebauðāmām, nepārdomātām un visai seklām mazbudžeta filmām, kurās konkrētajai mērķauditorijai neatrast sev svarīgās vērtības, tādējādi radot paradoksu, kurš rosināja cilvēku interesi.

Ierasti, ka, apmeklējot kultūras pasākumus, cilvēks dodas meklējumos pēc skaistā, aizraujošā un sev tīkamā, tāpēc gadījumos, kad gaidītais to nesniedz, jebkurš jūt vilšanos, savukārt tā izraisa negācijas un kritiku. Taču šoreiz organizatoru mērķis bija tieši šokēt un pārsteigt, neradot vilšanos sajūtu. Nosaukums

skaidri vēsta "Pasaules sliktāko filmu vakars" – tātad tiek pateikts, kas ir gaidāms. Unikāli, ka šie četri vārdi, ar kuriem pasākums tika nosaukts un reklamēts, ir galvenais iemesls, kāpēc tas, manuprāt, bija ļoti izdevies. Lielākais apmeklētāja ieguvums bija ieraudzīt un saprast, ka arī nebaudāmais var būt bauðāms, ja tiek skatīts no cita, pavisam neierasta rakursa. Tātad neizdevušais dod iespēju salīdzināt un vērtēt. Nozīmīgs faktors ir arī ieejas maksas neesamība. Līdz šim šī ir bijusi vienīgā iespēja apmeklēt "Kino pagalmu", nemaksājot aptuveni piecus latus vērto ieejas cenu cilvēkiem nebija jālauza galva par līdzekļu ziedošanu nodarbei, kura būtibā kliedz, ka tas nav tā vērts. Protams, tas nenovērsa jautājumu par laika resursu patēriņu, tāpēc iespēja pamest filmas skatīšanos jebkurā brīdī (kuru zināms skaits cilvēku arī izmantoja) to darīja vēl aicinošāku.

Pēdējā no rādītajām un pēc kritiku vērtējuma viena no visu laiku vissliktākajām filmām bija 1964. gadā Nikolasa Webstera uzņemtā ekranizācija ar nosaukumu "Santa Klauss pret marsiešiem". Tās žanrs robežojas starp bērnu komēdiju un zinātnisko fantastiku pagājušā gadsimta izpratnē, respektīvi, specefektu klāsts ir plašs, taču ļoti zemas kvalitātes, sniedzot īstajam nolūkam pavisam pretēju nozīmi – sirrealitātes sajūtu. Filma ir par marsiešu mēģinājumu sagūstīt uz Zemes dzīvojošo Ziemassvētku vecīti, kurš dažnedažādi pārspēj marsiešus gudrībā. Filmā raksturīgs ļoti oriģināls un spilgts tērpu lietojums, ar dažādiem aksesuāriem, kas neietilpst ikdienas garderobē, piemēram, marsiešu galvassēgām. Filma veidota kā grotesks, humoristisks vēstījums bez saturīgas sižeta līnijas, kas, iespējams, raksturīgs sliktāko filmu izlasei. Tāpat arī filmā dzirdamajiem dialogiem nav jēgas vai paliekošas nozīmes.

Paradoksāli, taču vietas un konkrētā pasākuma koncepcija vissliktāko filmu noskatīšanos padarīja par vienu no aizraujošākajiem kinoteātra apmeklējumiem manā mūžā. •

zvaigžņveida durvis

2013.gada 7. septembrī festivāla "Baltā nakts" ietvaros Rīgas Mākslas telpā bija iespēja izbaudīt japāņu bambusa flautas spēli savienojamies ar labi pazīstamām latviešu tautas melodijām, ko papildināja dzejnieces Konno Mari dzejas lasījums, kā arī Edvarta Virzas poēmas «Straumēni» fragmenti Randas Mednes lasījumā.

Šis pasākums ne vien popularizēja un palīdzēja latviešiem labāk iepazīt japāņu tradicionālos tērpus, instrumentus un dzeju, bet arī bija lielisks veids abu tautu integrācijai un draudzības apliecinājumiem. Kā vienojošo elementu mākslinieki bija izvēlējušies sniegū, par kuru savā dzejā Konno vēsta kā par vienu no dabas skaistākajiem elementiem; arī E.Virzas darba fragments vēstīja tieši par ziemu.

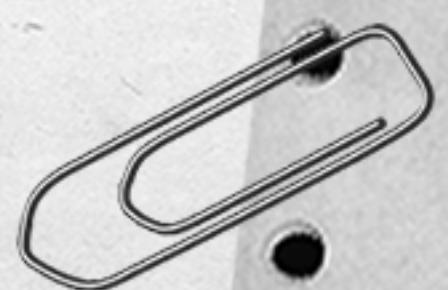
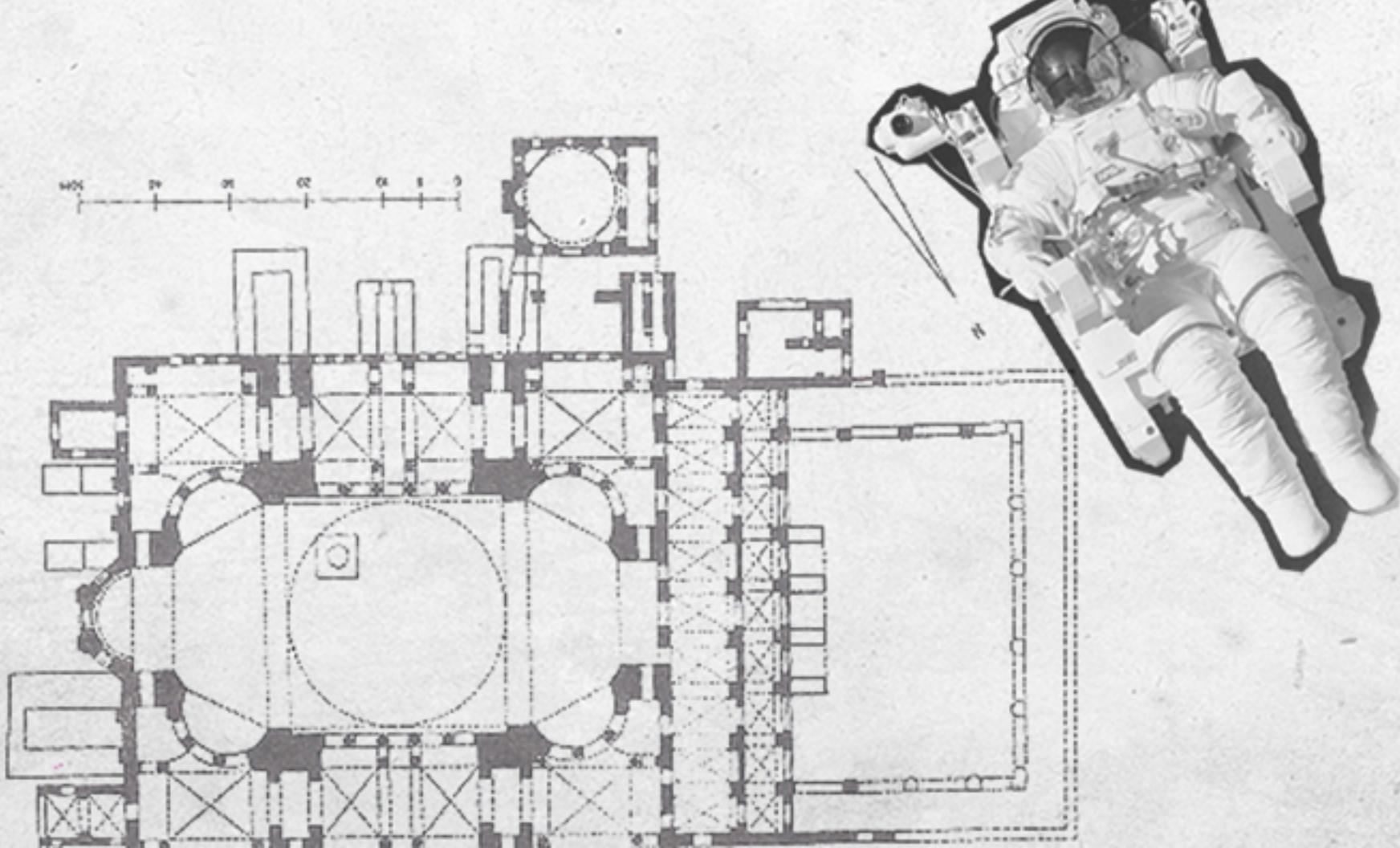
Noskaņa telpā bija panākta, izmantojot projekcijas ar sniegotām ainavām un lēni krītošām retām sniega pārslām. Vizuālajam priekšnesumam pievienojās melodiskā bambusa flauta un mākslinieces R.Mednes maigā, ausīm patīkamā balss. Telpā valdīja tik nepiespiesta, brīva gaisotne, ka ziemu varēja teju vai sajust! Turklat nevis kā pelēku, stindzinoši aukstu un drūmu, bet kā spirdzinošu enerģiju, kas spēj sasildīt un radīt sirdī mieru.

Klausoties "Straumēnu" lasījumā, izjutu garīgu pacilājumu un vēlmi iet ziemīgā pāstaigā caur piesnigušu mežu. Lasītājas balss šķita tik neuzmācīga un tuva, par ziemas skaistumu tā spētu pārliecināt pat tos, kuri naidīgi noskaņoti pret šo pasīvo, auksto gada laiku.

Pasākums uzrunātu jebkuru, kuru interesē japāņu tautas kultūra vai vienkārši interesē iepazīt arī citu tautu kultūru. Manu uzmanību piesaistīja tieši poēma «Staumēni», jo uzskatu, ka šis bija vispiemērotākais prozas darbs, tāpēc ka tas detalizēti vēsta par latviešu zemnieka dzīvi ar tieši tādu mīlestību un pierības sajūtu, kādai būtu jābūt ikvienam latvietim. Pagodināja arī tas, ka mums latviešiem nozīmīgu tekstu tulko japāniski un to ar interesi klausās arī cittautu pārstāvji.

Šis īpatnējais pasākums ļāva iepazīt un ieinteresēt ar tik atšķirīgo japāņu dzeju, kā arī jaņus iepazīstināt ar klasisku 20.gs. latviešu kultūrmantojumu. Es uzskatu, ka gan ideja, gan izpildījums organizatoriem ir izdevies. Šis pasākums palicis manā atmiņā tieši ar savu vienkāršību un sirsnīgumu. •

LIENE LOČMELE 11.5

vēstule skolotājai, kuru tā arī neizdevās nosūtīt

Katru darba dienas rītu mēs sākam tajās pašās sienās – skolā. Šī vieta, Lavīzes iela 2a, no septembra līdz maijam klūst par mūsu ik-dienu, kur speram savus ne vienmēr motivētos un saudzīgos soļus, dodoties no skolotāja pie skolotāja; vieta, kur pavadām tik daudz laika, ka tas klūst par rutīnu, kura liek aizmirst par dzīves niansēm, kurām ir tik liela nozīme. Ikdienas nemainības dēļ mēs piemirstam par lietu nepastāvību un straujo mainīšanos. Tas, ko tu redzi katru dienu, pēc pavismalā neilga laika rada ilūziju par tā mūžīgumu, jo kuram gan nāktu prātā, ka vairs nebūs iespējas pateikt “paldies”?

Es ļoti labi atceros stundas, kuras, mācoties Āgenskalna Valsts ģimnāzijas pamatskolā, pavadīju nelielajā, taču vienmēr aicinošajā pirmā stāva kabinetā pie skolotājas Zandas Spāres. Verot durvis un ejot pār 2110. kabineeta slieksni, vienmēr bija redzama rosīšanās un dzirdams sveiciens, kurš pat pelēkākajā rītā deva enerģiju atlikušajai dienas daļai. Katrā vārdā, ko skolotāja mums veltīja, bija ieliktais rūpes un laba vēlējumi. Mēs vienmēr zinājām, ka arī neizpildīts mājas darbs vai slikti

uzrakstīts pārbaudes darbs ir tikai sīkums, jo tieši skolotāja Spāre bieži mēdza atgādināt, to ko citi nereti aizmirst, - mēs mācāmies sev un nozīme ir tikai mūsu pašu zināšanām.

Tieši ar savu šķietami neizsmeļamo un nesastricināmo pozitīvismu, vienmēr smaidoša un iecietīga, skolotāja mūs gaidīja, gatava mums dot zināšanas, piemēru un pārliecību par sevi un savām spējām. Tāpat arī katrs, kurš mācījies pie Zandas Spāres, zināja, ka, pat laikā, kurš neietilpst starp viņas stundu zvaniem, var doties pie skolotājas pēc mierinājuma, padoma vai vienkārši draudzīgas sarunas. Nenovērtējams un neuzskaitāms ir skolotājas devums mums visiem – katram skolēnam, kolēgim un mūsu skolai.

Tikai tagad, skatoties atpakaļ laikā, saprotu cik nenovērtēta palika skolotājas pašaizliedzīgā atdošanās saviem skolēniem un savai skolai. Tik daudz nepateiku pateicības vārdu tagad karājas gaisā un kārtējais novēlotais “paldies” aizlido tālu debesīs, tā arī nenonācis pie savas adresāta...•